

נפרדים מג'וליה

ג'וליה (יהודית, או גאולה, כפי שכתוב בארכיון, מכיוון שכך החליט פקיד ההגירה כשהגיעה ארצה) צימרמן נולדה בלידס, להוריה רחל ומשה, ביולי 1924. בעוד פחות מחודש הייתה אמורה לציין גיל מופלג של 102. את אריה החתיך - ג'וליה תמיד אמרה כמה handsome הוא היה, ונשאר כך - פגשה בהכשרת "שמריהו", והם נישאו בנובמבר 1944.

במלחמת העולם אריה שרת בצי הבריטי, ולאחר שהשתחרר נולדה רותי, במרץ 1947 בלונדון. בספטמבר 1948 עלתה המשפחה הצעירה ארצה באוניה קדמה, וחברה לגרעין הבונים שהיה אז במנסורה ובחדרה.

זאבי נולד בטבריה במאי 1950, סמוך לאיחוד המשפחות כאן על הגבעה, ונקרא על שם אחיה האהוב של ג'וליה - וולפי, שנפל במלחמת העולם השנייה, ימים ספורים לאחר הפלישה לנורמנדי.

בנובמבר 1951 חזרה המשפחה לאנגליה לעשר שנים, על מנת לתמוך בהוריו של

אריה, וג'וליה עבדה בתנועת הבונים בלידס, שם הכירה חלק מחברי גרעין ה'. במרץ 1961 חזרה המשפחה לארץ ולקבוץ. ב-1964, עם המעבר הנכסף ללינה המשפחתית, נוסף למשפחה עמוס. ג'וליה, חברה שהתאפיינה ברוגע ובצניעות, חלוציות, אכפתיות ולב פתוח. בתחילה עבדה

במכבסה ובמחסן הבגדים, והייתה פעילה לאורך השנים בחיי החינוך והחברה. היא עבדה במערכת החינוך, וזכורה לילדים בהם טיפלה כדמות חייכנית ומחבקת, דבר נדיר ויקר בימים ההם. היא הייתה שותפה מרכזית בצוות שדאג לאירוח של ילדי אלי"ן כל שנה

בקיץ, מכל הלב. וכן ריכזה את ועדות החינוך והחינוך המיוחד, בזמן הדיונים על המהלך הדרמטי של סגירת ביה"ס המקומי והמעבר למבוא הגליל; ותמיד נלחמה והתריעה על המחסור הכרוני בעובדי חינוך מקצועיים.

בהמשך עבדה בתחנה לחינוך מיוחד באילת השחר, וטיפלה בילדי האזור באכפתיות ובאהבה. במשך כעשר שנים עבדה בהנהלת החשבונות כאחראית על הביטוח הלאומי, ותמיד התייחסה לחברים ולבנים במקצועיות ומאור פנים.

ב-1993, כשהיו כאן כבר 41 חברים מעל גיל 70 (כיום יש מעל 110), ג'וליה הייתה בין המעטים שחשבו קדימה, הקימו את ועדת החבר המבוגר, ובחכמה ורגישות תכננו את העתיד. סדנאות לפרישה, תכנון חיי העבודה והחברה בגיל הפנסיה, והקמת מועדון/מרכז-יום/בית-התעסוקה/מועדון-הזהב/המפגש,

טיולים, הרצאות ועוד. הכל למען לשיפור איכות החיים של המייסדים המזדקנים. שאיפתה לחיים של רגישות לזולת והבנה למצוקותיו, באו לידי ביטוי גם בתהליך השינוי הקשה והדרמטי, כאשר הצטרפה לחותמים על "אמנת כרי דשא" בה התחייבנו להמשיך ללכת יחד, למרות הדעות השונות.

בתקופה האחרונה הייתה בבית יונתן, כשינייתה והבנים דואגים לה במסירות. ג'וליה זכתה להגיע לגיל שיבה, ועד הסוף הייתה חייכנית וידידותית, שמחה לקבל מבקרים, זיהתה רבים מהם, התעניינה, הודתה, ואהבה לקבל ולתת חיבוק ונשיקה. המבקר המתמיד שלה היה מאיר (אנו מכירים מגיל 16...), שותפה לדור המייסדים, שקנה אתמול שוקולד במרכז ע"מ להביא לה הבוקר.

ג'וליה יקרה, נוחי בשלום על משכבך. טוב לבך ורגישותך ודאי ישמחו את החברים שם למעלה.

לרותי, זאבי וינייתה, עמוס, וכל המשפחה המורחבת, אנו איתכם בצערכם.

רחל גינת * קרדיט: 4 תמונות ראשונות – צילום: אריה ניצן, ערך והביא לארכיון: זאבי ניצן